

Dunava, što od kiše. Nikada nije osobito čista i na njoj nema nikakvih kerefaka. Čiklja je asketsko plovilo.

Ali, ima i drugačijih. Ima čiklji koje služe samo za uživanje, za zabavu na vodi i traženje zgodnih mjesta za kupanje. Njihov je predak ona čiklja s kljunom. Njezini potomci imaju palubicu koja se ugrađuje odmah do špica, a duga je oko tri četvrtine metra. Nema никакve namjene, osim što preko nje žene lakše ulaze u čamac. Još savršeniji oblik ima i viljuške za dva vesla, tzv. *opaćine*, jer se vesla naopako, leđima prema smjeru vožnje. U čiklji se inače vesla jednim veslom, koje se drži ljevicom za vrh a desnicom po sredini; a opaćine su na Dunavu već znak osobite otmjenosti. Nema tu još krme, ali sve to već pomalo podsjeća na more i na ono što se viđa u filmovima. Opačinama se naglašava sportski karakter vlasnikova bavljenja na vodi: nije on ni ribar, ni pjeskar, ni piljar, njemu Dunav ne služi da bi zaradio za život. On se bavi sportom, a to znači da dobro živi od nečega drugog. Idući korak na tome putu su čamci koji više i nisu čiklje, nego obično ona plastična čudovišta koja čovjek ne može voljeti.

Uz čiklju ide i pribor. U njega spada prije svega rezervno veslo, zatim lanac, ne kraći od pet metara, s lokotom. Lokot se, dakako, može obiti jednim udarcem, ali njegova svrha i nije da čuva čamac od krađe, nego samo da naglasi kako plovilo ima vlasnika. Ključ toga lokota visi na komadu špage koja je provučena kroz velik komad puta: ako padne u vodu, da ne potone. Napokon, tu je i *ispolac*, drvena žlica nalik na onu kojom su nekada trgovci u špeceraju vadili izvreća šećer, brašno i rižu. Obično se izrađuje od jednog komada, a služi za ispljuskivanje vode iz čamca; to je poslije jače kiše priličan posao. U otmjenoj verziji ima ručku s rupom, kroz koju se može provući šaka.

Pod jesen, čiklja se vadi iz Dunava i ostavlja negdje na obali, ako je moguće pod strehom, a ako ne,

onda pod ter-papirom koji je pritisnut ciglama. S proljeća, čamac se pregleda, krpa i ponovo teriše. Krpa se tako da se u fugne utiskuje kućina, mahovina ili što slično, a ako treba, zabijaju se i *engače*. To su komadi lima u obliku deltoida (nalik na dječjeg zmaja) kojima se vrhovi saviju, pa se to tako zabije u dasku. Kod većih kvarova, može se na dno prikuhati komad lima. Cijelom obalom tada miriše ter, a to je najljepši miris što se uopće može zamisliti, kad se pomiješa s mirisom dunavske vode i jugovine.

Ali, čiklje se rađaju zimi. U šupama, pod vjetrovitim nadstrešnicama, starčići kuckaju, natežu daske, lijepe i terišu, a mušterije dolaze da vide. Glas o majstorima širi se duž rijeke. A majstori odlaze da vide Dunav, da vide kako izgleda voda po kojoj njihov čamac treba da plovi. A i da vide rijeku, da od nje uče. Jer, i ona ima oblik čamca: obale su strme, to su stranice, voda je dno, a lučka postrojenja su velike egije. Kad se nagledaju, starci se vraćaju kući i grade dalje.